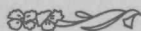

gledati. Hitro si odlomi na bližnjem grmovju vejico in dregne z njo martinčka, ki je plaho stekel po ograji ter se skrnil v luknjico. Andrejček pa je storil isto. Vedno bolj so se poizgubljali martinčki v svoje luknjice in slednjič se je le še eden boječe plazil visoko gori na ograji. Tone se je že naveličal dražiti martinčke, a Andrejček je hotel odpoditi še zadnjega. A bil je previsoko. Ker mu je bila njegova palica premajhna, hitro pobere Tonetovo, ki je sedaj pobiral kostanje, ki so padali čez ograjo, in dregne z njo martinčka. Skok — in martinčka ni bilo nikjer več. Toda, — o joj! V istem trenotku ga Andrejček začuti za srajco. Mraz ga je izpreletel, začel je kričati in jokati, a martinček se za to ni zmenil, temveč se s svojimi špičastimi krempljci plazil po njegovem hrbtu. Ni opazil Andrejček, kako porogljivo se mu je smejal tovariš, v glasnem joku jo ubere domov. Ljudem, ki so ga povpraševali, kaj mu je, ni odgovarjal, le s strahom je pričakoval, kdaj mu bo martinček špičaste zobe vsadil v kožo. Doma so ga že v strahu pričakovali, tudi sosedja je radovedno prihitela pogledat, kaj se je pripetilo, in par Andrejčkovih tovarišev se je radovedno zbralo krog njega. Andrejček jim je v zmešanih, komaj umljivih besedah razodel svojo nezgodo. Ni čakal materine pomoči, v trenotku je bil razpravljen, da si je potrgal vse gumbe pri obleki. Sedaj pade martinček na tla. Pa glejte, pred njim leži — velika kostanjeva luščina. Sedaj šele je bilo Andrejčku vse jasno. Torej Tone, ki se mu je tako hudobno smejal, mu je medtem, ko se je on vzpenjal za martinčkom, potlačil luščino za vrat. Ah, kako se je sedaj Andrejček sramoval! Ni čul, kako so se posmehovali tovariši, ni čul, kako ga je karala mati, tekkel je iz sobe in se zaril v kup sena, kjer je bridko obžaloval svojo pregreho.

Od takrat pa se Andrejček ni več družil z malopridnim Tonetom.

T. K.

GAD IN BELOUŠKA.

Nekega solnčnega popoldne se je grel gad na pečini. Iz bližnjega grmovja je prilezla belouška. Komaj zagleda gada, ga že začne zmerjati: „Hudobni gad! Zaradi tvojih strupenih zob je sovražen ves kačji rod. Me, belouške, nismo nikomur nevarne, vendar nas ljudje preganjajo in zatirajo. Ti si vzrok!“

Gad pa se nasmeje in reče: „Prav praviš! Toda pomisli! Le zato nisi ti ljudem in živalim opasna, ker nimaš strupenih zob. Če te človek prime, ga pač ugrizneš, akoravno ni tvoj popad smrtonosen. Ko bi pa tudi ti imela v zobeh strup, bi učinila ravno to, kar storim jaz. Nikdar torej ne sodi drugih, ko vendar sama pravzaprav nisi dosti boljša!“

Polenčan.

